

IVAN ALBREHT:

Krivo polje.

akor hitro Boris vidi, da imam nekoliko časa, pride korenjaško k meni: »Očka, povej mi no kakšno povest!«

Povest?! To ni kar tako. Boris je namreč že učenjak, hodi v šolo, zna marsikaj in je silno natančen. Treba je samo malo zgrešiti, pa reče: »To ni za nič!«

Lahko je pa človek deležen še hujše obsodbe. Boris namreč zazeha, pokliče brata in sestro in pravi: »Dajmo se skrivati!«

Povesti mora biti potem konec, sicer ostane poparjeni pripovednik brez poslušalca. Zato sem prav za prav v škripcih, kadar pride Boris z zahtevo o povesti k meni.

Zadnjič je zopet prišel.

»Kaj pa naj povem?« sem vprašal.

»Kar hočeš.«

Pomislim malo in pravim: »Ali sem ti že pravil o krivem polju?«

Dejal je, da še ni slišal te povesti.

»Krivo polje,« sem začel, a Boris me je prekinil: »Kje pa je to?«

Zdaj je bil križ. Krivo polje — kje neki je? Rešil me je Boris sam, ko je dejal: »No, nič ne de! Kar začni!«

Ko sem hotel začeti, se je spomnil: »Ali si ti že bil tam?«

»Že,« sem dejal.

»In jaz tudi?«

»Tudi.«

»Kdaj pa?«

»Ko si bil pol leta star,« sem odgovoril.

Pogledal me je tako, kakor da mi ne verjame prav, rekel pa le ni nič hudega. Zato sem začel: »Krivo polje je tako lepo, da ga niti ne vidi oko. Prideš tja, pa greš naravnost, hodiš krivo; greš na desno, hodiš krivo; greš na levo, hodiš krivo, vedno krivo. Zagledaš lepo, prelepo hišo, ko pa prideš blizu, vidiš kurnik. Potem hodiš, hodiš in prideš do studenca. Ker si žejen, hočeš piti, toda ni studenca, ampak sama suha glina. Pa spet hodiš in zagledaš drevo, na drevesu ptičko krilato, pisano in lepo. Glej, zopet ni bilo drevo, temveč je bila krivenčasta palica. In ni ptičke lepo pisane, ampak stara cunja kakor strasililo. Žalosten sedeš in se domišliš, da imaš kos belega kruha pri sebi. Vzameš, hočeš jesti, pa nimaš kruha, temveč kepo trdega kamena. Še greš dalje in zagledaš svetlega hrošča. Tako je lep, da ga moraš prijeti, ko pa primeš, ojej, držiš v roki žerjavico!«

»Kaj pa potem?« pravi Boris.

»Potem zajokaš, bežiš domov k mami in jokaš, dokler ne zaspiš.«

»Pa daj še ti in tvoja povest!« se zasmije Boris in zbeži.